

XX Spotkanie Ekumeniczne
„Sorge für das Leben“ – „Otoczmy troską życie“
Chojna, dnia 29 sierpnia 2009 r.

I

Pozdrowienia

Bardzo się cieszę, że znowu możemy się spotkać tu w kościele Mariackim zjednoczeni, a równocześnie możemy się nastawić do dalszego działania dla dobra tego kościoła.

Chciałbym jak najserdeczniej przywitać przybyłych gości. W szczególniejszy sposób pragnę przywitać wszystkich przybyłych gości, którzy kiedyś mieszkali w Königsbergu, i którzy czują się z tym miastem związani. Wszyscy bowiem przyszliśmy, aby się tu wspólnie modlić. W szczególniejszy sposób chciałbym przywitać Pana inż. Petera Helbicha i wszystkich członków Fundacji, która jest powołana, aby przyczynić się do odbudowy kościoła Mariackiego w Chojnie.

II

Przed 20 laty Fundacja Förderverein, która jest powołana, aby przyczynić się do odbudowy kościoła Mariackiego w Chojnie, powstała i zapoczątkowała swoją działalność. Przez 20 lat słyszymy słowa przyjaźni, tolerancja i ekumenizm.

Ze względu na tę rocznicę chciałbym naszym Gościom wyrazić szczerze gratulacje i równocześnie wyrazić naszą wdzięczność za pomoc tej Fundacji i nadzieję, że my dalej z pomocą Bożą i Waszą pomocą nadal będziemy przyczyniać się do odbudowy i wyposażenia tego kościoła.

III

I oto teraz pytanie: Gdzie należy szukać podstaw dla naszej dzisiejszej radości?

Najpierw radujemy się z tego, że tu na tym miejscu Polacy i Niemcy, katolicy i ewangelicy gromadzą się w tym kościele. I na tym miejscu dzisiaj się spotykamy i razem się modlimy. Chodzi bowiem o to, aby w oparciu o to miejsce umacniała się świadomość zobowiązań, jakie mamy wobec wspólnoty europejskiej. Chodzi o to, aby tu kontynuować ducha pojednania między sąsiadami na płaszczyźnie prawdy, wzajemnego zrozumienia i miłości chrześcijańskiej. Tu też ma się umacniać świadomość wolnych Europejczyków do odpowiedzialności celem przewyciężenia podziału Europy w oparciu o wolność i samostanowienie. Z założeń wynika, że my chrześcijanie jesteśmy zobowiązani do dawania świadectwa w Europie.

IV

Tym razem głównym tematem naszego spotkania jest: „Otoczmy troską życie”. Wiele tematów już omówiono. To wszystko możemy osiągnąć, gdy nasze rodziny będą zdrowe i tworzyć będą odpowiednią jednolitą wspólnotę.

Pierwsze dzisiejsze czytanie podkreśla, że Fundamentem jest Chrystus. Tak pisze w swoich listach św. Paweł, a szczególnie podkreśla tę Chrystusową wspólnotę w Liście do Tesaloniczan.

Ewangelia zaś ukazuje Chrystusa Miłosiernego litującego się nad człowiekiem.

V

Chrystusowa Wspólnota przed Bogiem

Chociaż o wspólnocie w Kościele wiele się mówi, to jednak o poszczególnych wspólnotach można wiele snuć myśli, które dotyczą każdej ludzkiej wspólnoty. Stąd winniśmy spojrzeć na wnikliwszą głębię wspólnoty kościelnej, aby nie zagubić głębi ludzkiej wspólnoty. Chrześcijańska wspólnota przewyższa wspólnotę ludzi. Wyraźnie mówi o tym Apostoł Paweł do wspólnoty w Tesalonikach. Ta wspólnota jest pierwszą w Europie i dlatego jest nam bardzo bliska.

VI

Jeśli św. Paweł pisze do gminy tesalonickiej, myśli nie tylko o obywatelskiej wspólnocie. Nie myśli również tylko o ludziach, którzy z uwagi na jego obecność zgromadzili się razem, aby osiągnąć jakiś cel. Używa bowiem słowa *ecclesia*, które można tłumaczyć tak samo z Kościołem. Wspólnota w Tesalonikach jest Kościołem, który jest ten sam w Rzymie, w Koryncie, w Jerozolimie, w Polsce i w Niemczech, w Chojnie i w Hanowerze,

Kościół w Tesalonikach ma swoistą cechę dominującą. Ci co należą do Kościoła w Tesalonikach mają swoje właściwości, swoje poglądy, także ze swoimi ciemnymi stronami. To wszystko jest w dzisiejszych czasach niezrozumiałe... Są czasy, gdy wiele ludzi tak żyje, jakby nie było Boga. Ale wspólnota chrześcijańska przekonuje, szczególnie przez jej obecność i działanie, że jest Bóg, któremu służyć należy!

VII

Św. Paweł pisze do wspólnoty w Tesalonikach pozdrawiając ich „w Bogu Ojcu naszym i w Jezusie Chrystusie, który jest naszym Panem!” W ten sposób mówi na początku swego listu, co jest właściwością każdej wspólnoty Chrystusowej. Chrystusowa Wspólnota żyje w Bogu. Co to ma oznaczać? My nazywamy chętnie Kościoły jako Lud Boży. Ludem Bożym nie możemy być z naszej własnej siły, lecz przez wezwanie Boże. On woła ludzi, by tworzyli Chrystusową wspólnotę. Stąd Lud Boży otrzymuje szczególne pomoce, swoją godność i swoją odpowiedzialność.

Ponieważ jest ludem Bożym nie może żyć według wzorów ludzkich, różnorodnych form i je przyjmować na oślep.

Boże wołanie to woła Boża, która musi być wzięta w sposób pierwszorzędny.

Wspólnota Chrystusowa żyje w Bogu, ona egzystuje w orbicie Bożej. Co ona czyni i co ona pozostawia to jest sprawą życia wspólnego ludzi, ma również odpowiedzialność przed Bogiem.

W nabożeństwie i modlitwach zawsze zwracamy się do Boga. Zwracamy się, gdy słyszymy Słowo Boże i sakramenty.

VIII

Wspólnota Chrystusowa żyje Jezusem Chrystusem, naszym Panem. Jezus Chrystus jest naszym Zbawicielem. To jest zasadniczym punktem naszego wyznania wiary. To przekonanie najbardziej musi wpływać na życie wierzących, na gminę Chrystusową. Jezus Chrystus jest Panem, to znaczy, że my Go uznajemy jako naszego Prawodawcę. Od Niego zależy nasz stosunek do świata i do ludzkości. To przeświadczenie sprawia, że wspólnota jest wolna. Kto uznaje Chrystusa jako Pana nie musi się korzyć przed żadnym możliwym tego świata. I nie wolno mu łamać lub osłabiać swego sumienia. Przecież nasze zbawienie jest w Chrystusie Panu naszym. Należy pamiętać, że przyznanie się do Chrystusa ze swej istoty ma znaczenie na płaszczyźnie politycznej i nie możemy się dziwić, że niektóre systemy polityczne starają się ograniczyć wpływ wspólnoty kościelnej lub nawet uniemożliwiają jej rozwój.

Wspólnota Chrystusowa żyje w Chrystusie. On wciągnął ją w zasięg swego życia. Przez chrzest chrześcijanie są związani z Chrystusem. Tworzymy Ciało Chrystusa, które otrzymujemy w Eucharystii. Ponieważ Jego Ciało otrzymujemy w Eucharystii tak żyje nasza wspólnota ze Zmartwychwstałym Chrystusem.

IX

Jeśli św. Paweł myśli o wspólnocie w Tesalonikach, widzi on głębokie znaczenie tej rzeczywistości. Píše on: „Zawsze dziękujemy Bogu za wszystkich, wspominając o was nieustannie w naszych modlitwach, pomni przed Bogiem Ojcem naszym na wasze dzieło wiary, na trud miłości i na wytrwałą nadzieję w Panu naszym Jezusie Chrystusie.”(1 Tes 1, 1-3).

Dziękujemy za wiarę, nadzieję i miłość.

Pochwały godne są wasze troski o ochronki dla dzieci, o ich wychowanie, aby w nich życie z wiary się utrzymywało.

Ale wiara, nadzieja i miłość ubogacają głębiej i zapewniają szczęśliwą przyszłość. One to stanowią największą wartość dla rozwijania się chrześcijańskiej wspólnoty.

Zakończenie

Z radością kieruję najlepsze życzenia do Was wszystkich. Niech Chrystus, który jest wśród nas i który za nas umarł, sprawi, byśmy jako jego dzieci rozproszone, byli doprowadzeni do jedności (por. J 11, 52). I w ten sposób niech nam udzieli swojej łaski pojednania.